

MARC ÀVILACATALÀ. Cúmul

Fundació Arranz-Bravo

Amb el suport de:

Fundació Arranz-Bravo
L'HOSPITALET

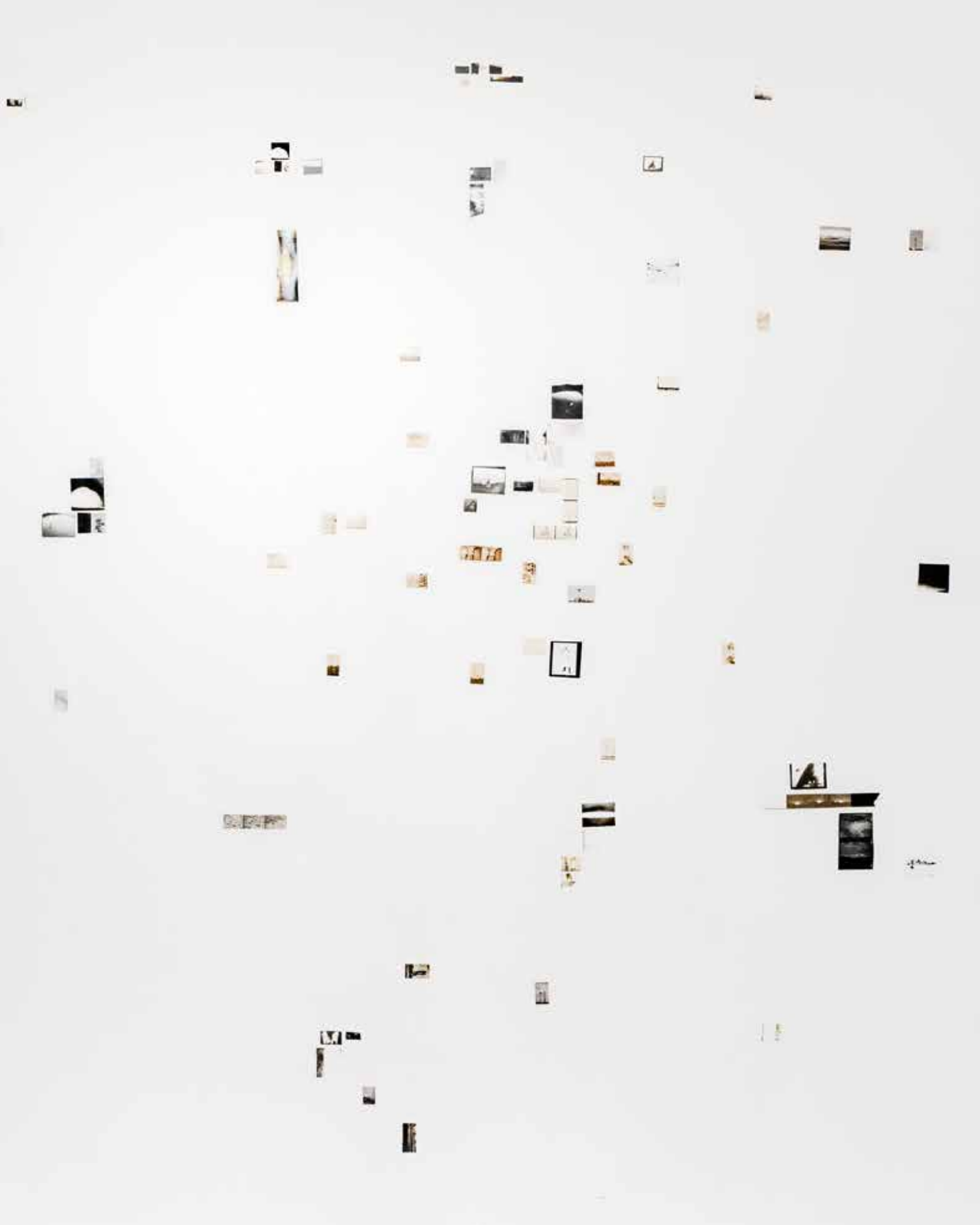
Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Revela't
Contemporary
Analog
Photography
Festival

MARC ÀVILA CATALÀ *Cúmul*

Fundació Arranz-Bravo

PATRONAT

Presidenta

Núria Marín i Martínez

Vicepresident

Eduard Arranz Bravo de Laguna

Patrons i Patrones

Carlos Arranz Bravo de Laguna

Natàlia Arranz Mestres

Miquel Gelabert Ponsdomènech

[Sonia Esplugues González](#)

Jordi Garcés i Brusés

[Jorge García Muñoz](#)

Franklin George Bowles

[Ana Maria González Montes](#)

[Jaume Graells Veguín](#)

[Jesús Amadeo Martín González](#)

David Quirós Brito

Secretari

David Quirós Brito

Director artístic

Albert Mercadé

Coordinació administrativa

Rosa Inglés

EXPOSICIÓ

Mac Àvila. Cúmul

Del 18 de setembre al 15 de novembre de 2023

Comissariat i coordinació

Albert Mercadé

Muntatge

???????

CATÀLEG

Edita

Fundació Arranz-Bravo

Coordinació

Fundació Arranz-Bravo

Textos

Albert Mercadé

Correcció i traduccions

Alan William Moore

Glòria Trias Monforte

Disseny

Estudi NaA

Maquetació

@Mandaruixa Design

Impressió

Actual is Design,

imprès a Agpograf

ISBN: 978-84-09-52481-5

Dipòsit Legal: B 14052-2023

Setembre 2021

Fundació Arranz-Bravo

Avinguda Josep Tarradellas, 44

08901 L'Hospitalet de Llobregat

Tels. 93 260 02 68 / 93 338 57 71

info@fundacioarranzbravo.cat

www.fundacioarranzbravo.cat

Amb el suport de:

Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© de l'edició, Fundació Arranz-Bravo

© dels textos, els autors

© de les imatges, els autors

© de les fotografies, els autors

MARC ÀVILA CATALÀ

Cúmul

Fundació
Arranz-Bravo
L'HOSPITALET

Per Albert Mercadé

Marc Àvila Català. A l'altra vora del riu

La societat d'avui és un cúmul de bombolles que sorgeixen de la necessitat de l'home de protegir-se davant un entorn hostil

Peter Sloterdijk. *Esferes III*

L'obra de Marc Àvila Català (Barcelona, 1992) s'inscriu dins d'un corrent europeu de pensament artístic ben definit: un corrent de naturalesa existencial. A Marc Àvila li interessa copsar l'existència humana en profunditat, que no és un paradís encantat, sinó una dimensió, més aviat tràgica, on regna la soledat ombrívola, i un des-encaix amb el nostre hàbitat natural ancestral, avui tan grapejat. Existència i naturalesa estan, així, íntimament enllaçades, i, d'aquesta recerca, una gran família de creadors, filòsofs, escriptors, cineastes n'han fet una realitat artística fecunda, allà on mirar de representar l'esperit simbòlic del nostre temps foragitat.

La postmodernitat és, principalment, cerebral i especulativa. S'ha dedicat a refredar, analitzar, deconstruir, arxivar, apropiar-se, descafeïnar ideàticament tota la feina endegada pels seus predecessors moderns. Aquesta actitud cancel·la, però, una de les grans aportacions de la cultura europea a l'art: la consciència tràgica, que Nietzsche ens va descobrir i ens en va alertar a les acaballes del segle XIX. Si evitem la consciència tràgica en l'art —és a dir, la consciència en profunditat de l'individu, amb totes les seves espines i arestes, cara a cara amb la seva identitat primitiva—, com volem que el món d'avui no esdevingui un escenari de tragèdia?

Cal, doncs, fer un gran salt a l'altra banda del riu. És el riu de la tenebra, com el que remunta el protagonista d'*El cor de les tenebres*, de Joseph Conrad. El riu on es refugia Marlon Brando, en els escenaris humits i selvàtics d'*Apocalypse Now*. El riu que precedeix l'entrada als inferns, custodiat per Caront. O el riu que envolta l'illa dels morts d'Arnold Böcklin. És el riu d'infància de Marc Àvila: el riu Llobregat, de comú prou eixut per ser franquejat, que permet l'accés a una dimensió industrial i suburbial, abandonada i espectral, gairebé postapocalíptica. És en els camps abandonats industrials i fluvials on Marc Àvila reconeix el seu hàbitat artístic engendrador.

Hi ha una connexió contemporània entre els artistes de prospecció existencial i els escenaris postindustrials. Pensem en Andrei Tarkovski: a *Stalker*, identifica una zona natural abandonada, minada de residus i cúmuls industrials, allà on els artistes i els pensadors troben refugi per impulsar la seva necessitat de lliure pensament creatiu i filosòfic. De la mateixa manera, el treball fotogràfic de Marc Àvila està poblat d'antenes abandonades, granges en desús, maquinària oxidada, estructures industrials fallides, les quals romanen sobre els fonaments de la natura, talment com si es tractessin de monuments votius prehistòrics de culte.

És, així, l'obra de Marc Àvila d'una mirada natural totèmica, però captada des d'un ull fotogràfic renovat. Se sent atret per la dimensió física i simbòlica del tòtem industrial, però encara més per l'empremta residual i acumulativa de l'abandó. D'aquí ve l'interès a contraposar unes poques obres a l'exposició de mida totèmica amb una gran constel·lació de fotografies industrials de mida diminuta, que centren l'atenció en l'essència del missatge conceptual que Marc Àvila ens vol transmetre a través del seu treball fotogràfic: la potència simbòlica del cúmul, de la pila, de l'abandó acumulat.

Vivim abnegats en cúmuls d'informació, d'estímul, de materials, de residus. El que defineix el nostre temps no és una obra central i simbòlica, sinó moltes de superficials apilades. Peter Sloterdijk ho identificava a la trilogia d'*Esferes* amb la forma de l'espuma com a símbol material que millor ens defineix. Els cúmuls que acumulem no són ni tan sols sòlids; l'experiència humana avui —gens existencial— desapareix tan bon punt bat l'onada d'espuma acumulada sobre la riba. Manifestació efímera sobre una realitat col·lapsada la qual, amb tot i sempre, necessita l'experiència artística per ser representada i subvertida.

<

Cúmulo de pedres / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica. 130 x 180 cm. 2023

Pedra / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica. 90 x 196 cm. 2023

Cúmul blanc / Fotografia química. 17 x 13 cm. 2023

A l'altre vora del riu III / Fotografia química. 13 x 17 cm. 2021

A l'altre vora del riu / Fotografia química. 13 x 17 cm. 2021

NoWhere / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, pigments i òxid de ferro. 60 x 85 cm. 2021

Where? / Fotografia química, 13 x 17 cm. 2021

Where? II / Fotografia química, 13 x 17 cm. 2021

Nowhere II / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, 13 x 17 cm. 2023

Where? / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, pigments i òxid de ferro. 60 x 85 cm. 2021

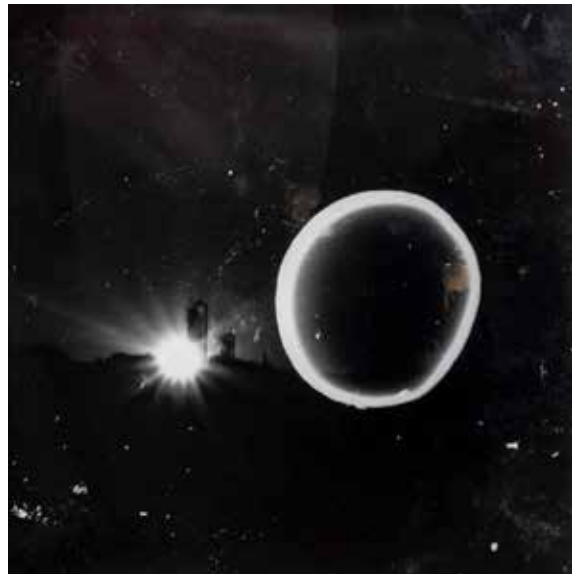
Individu / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, pigments i òxid de ferro. 85 x 60 cm. 2022

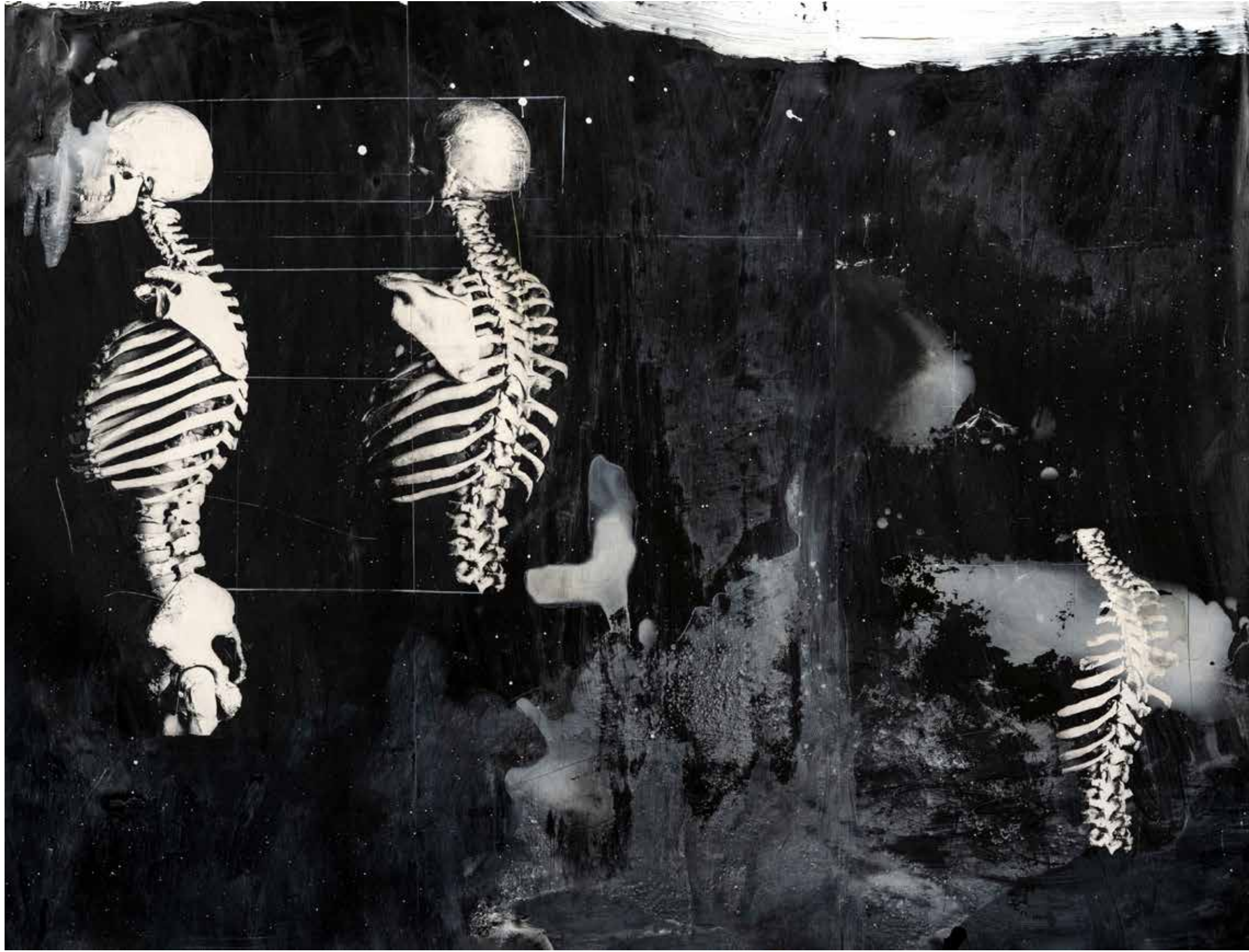
Epifania / Reacció química en suport fotosensible. 13 x 3 cm. 2023

Paisatge Aeri I i II / Fotografia química intervinguda amb òxid de ferro. 17 x 13 cm. 2017

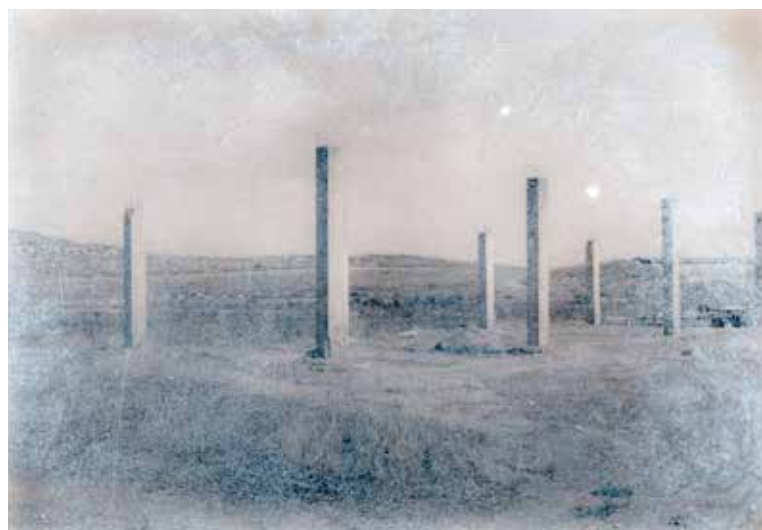

Solvay / Fotografia química. 12 x 10 cm. 2021

Fragments / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica. 115 x 150 cm. 2023

Runes / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica. 13 x 17 cm. 2023

Runes II / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, pigments, terra i cendra. 195 x 130 cm. 2023

Sense Títol / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica i pigments. 13 x 17 cm. 2023

Tabula Rasa / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, grafit i terra, 60 x 85 cm. 2023

<

Monocultiu / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, grafit, pigments, terra i cendra. 120 x 195 cm. 2023

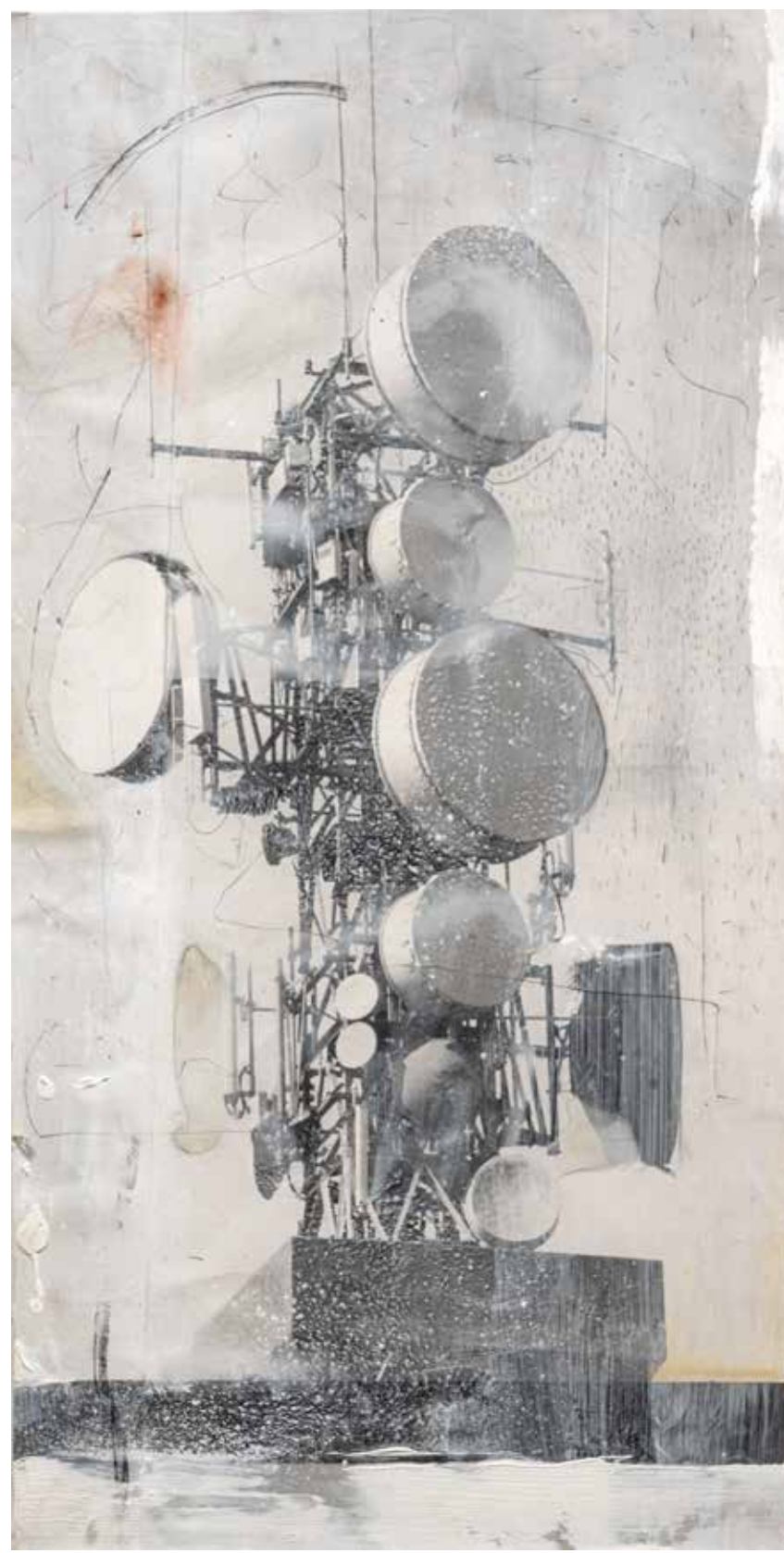

DSS-63 / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica i pigments. 130 x 98 cm. 2023

Soroll / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, grafit i pigments. 140 x 73 cm. 2023

Totem / Fotografia química intervinguda amb pintura acrílica, grafit i pigments. 140 x 73 cm. 2023

Marc Àvila Català. Al otro borde del río

La sociedad de hoy es un cúmulo de burbujas que surgen de la necesidad del hombre de protegerse ante un entorno hostil.

Peter Sloterdijk. *Esferas III*

La obra de Marc Àvila Català (Barcelona, 1992) se inscribe dentro de una corriente europea de pensamiento artístico muy definido: una corriente de naturaleza existencial. A Marc Àvila le interesa captar la existencia humana en profundidad, que no es un paraíso encantado, sino una dimensión, más bien trágica, donde reina la soledad sombría, y un desencaje con nuestro hábitat natural ancestral, hoy tan manoseado. Existencia y naturaleza están, así, íntimamente enlazadas, y, de esta investigación, una gran familia de creadores, filósofos, escritores, cineastas han hecho una realidad artística fecunda, allí donde intentar representar el espíritu simbólico de nuestro tiempo ahuyentado.

La posmodernidad es, principalmente, cerebral y especulativa. Se ha dedicado a enfriar, analizar, deconstruir, archivar, apropiarse, descafeinar ideáticamente todo el trabajo emprendido por sus predecesores modernos. Esta actitud cancela, sin embargo, una de las grandes aportaciones de la cultura europea al arte: la conciencia trágica, que Nietzsche nos descubrió y nos alertó a las postrimerías del siglo XIX. Si evitamos la conciencia trágica en el arte —es decir, la conciencia en profundidad del individuo, con todas sus espinas y aristas, cara a cara con su identidad primitiva—, ¿cómo queremos que el mundo de hoy no se convierta en un escenario de tragedia?

Hace falta, pues, hacer un gran salto al otro borde del río. Es el río de la tiniebla, como el que remonta el protagonista de *El corazón de las tinieblas*, de Joseph Conrad. El río donde se refugia Marlon Blando, en los escenarios húmedos y selváticos de *Apocalypse Now*. El río que precede la entrada a los infiernos, custodiado por Caronte. O el río que rodea la isla de los muertos de Arnold Böcklin. Es el río de infancia de Marc Àvila: el río Llobregat, habitualmente bastante seco para ser franqueado, que permite el acceso a una dimensión industrial y suburbial, abandonada y espectral, casi posapocalíptica. Es en los campos abandonados industriales y fluviales donde Marc Àvila reconoce su hábitat artístico engendradora.

Hay una conexión contemporánea entre los artistas de prospección existencial y los escenarios posindustriales. Pensemos en Andrei Tarkovski: en *Stalker*, identifica una zona natural abandonada, minada de residuos y cúmulos industriales, allá donde los artistas y los pensadores encuentran refugio para impulsar su necesidad de libre pensamiento creativo y filosófico. Del mismo modo, el trabajo fotográfico de Marc Àvila está poblado de antenas abandonadas, granjas en desuso, maquinaria oxidada, estructuras industriales fallidas, las cuales permanecen sobre los cimientos de la naturaleza, tal cual como si se trataran de monumentos votivos prehistóricos de culto.

Es, así, la obra de Marc Àvila de una mirada natural totémica, pero captada desde un ojo fotográfico renovado. Se siente atraído por la dimensión física y simbólica del tótem industrial, pero todavía más por la huella residual y acumulativa del abandono. De aquí viene el interés en contraponer, en la exposición, unas pocas obras de tamaño totémico con una

gran constelación de fotografías industriales de tamaño diminuto, que centran la atención en la esencia del mensaje conceptual que Marc Àvila nos quiere transmitir a través de su trabajo fotográfico: la potencia simbólica del cúmulo, del montón, del abandono acumulado.

Vivimos abnegados en cúmulos de información, de estímulos, de materiales, de residuos. Lo que define nuestro tiempo no es una obra central y simbólica, sino muchas de superficiales apiladas. Peter Sloterdijk lo identificaba en la trilogía de *Esferas* con la forma de la espuma como símbolo material que mejor nos define. Los cúmulos que acumulamos no son ni siquiera sólidos; la experiencia humana hoy —nada existencial— desaparece tan pronto como bate la oleada de espuma acumulada sobre la orilla. Manifestación efímera sobre una realidad colapsada, la cual, con todo y siempre, necesita la experiencia artística para ser representada y subvertida.

Albert Mercadé

Marc Àvila Català: On the Other Side of the River

Today's society is an accumulation of bubbles that arise from man's need to protect himself from a hostile environment

Peter Sloterdijk. *Spheres III*

The work of Marc Àvila Català (Barcelona, 1992) is aligned with a well-defined European current of artistic thought: a current of existential nature. Àvila seeks to capture human existence in depth, not as some magical paradise, but a rather tragic dimension, where sombre solitude reigns, along with a disconnect from our ancestral natural habitat, seen as such a cliché these days. So existence and nature are intimately linked, and from their research into this subject, a huge family of artists, philosophers, writers and film-makers have shaped a fruitful artistic reality in which they attempt to represent the symbolic spirit of our fleeting age.

Postmodernity is primarily cerebral and speculative. It is devoted to freezing, analysing, deconstructing, archiving, appropriating, and ideologically decaffeinating all the work done by its pre-modern predecessors. However, this view ignores one of the great contributions of European culture to art: the tragic consciousness, which Nietzsche revealed to us and described in the late-nineteenth century. If we eschew the tragic consciousness in art – the profound consciousness of the individual, with all its thorns and sharp edges, face to face with its primitive identity – how can we prevent today's world from becoming a tragic stage?

Consequently, then, we need to make a great leap to the other side

of the river. This is the river of darkness, like the one the narrator of Joseph Conrad's *Heart of Darkness* ascends. The river where Marlon Brando holed up, in the humid jungle of *Apocalypse Now*. The river that winds its way to the entrance to hell, guarded by Charon. Or the river that surrounds Arnold Böcklin's *Isle of the Dead*. It is the river of Marc Àvila's childhood: the Llobregat, usually dry enough to ford, giving access to an industrial and suburban scenario, abandoned and spectral, almost post-apocalyptic. Marc Àvila finds his creative artistic habitat in these abandoned industrial and fluvial fields.

There is a contemporary connection between the artists of existential prospection and post-industrial scenarios. Think of Andrei Tarkovsky: in *Stalker*, he identifies an abandoned natural area, contaminated by industrial effluvia and piles of waste, a place where artists and thinkers take refuge in order to explore their need for free creative and philosophical thought. Similarly, Marc Àvila's photographic work is populated by abandoned antennae, disused farms, rusting machinery, obsolescent industrial structures and so on, which still stand on the foundations of nature, as if they were prehistoric votive monuments of worship.

That is what Marc Àvila's work is like, with its totemic natural gaze, but one captured by a renewed photographic eye. He is interested in the physical and symbolic dimension of the industrial totem, but even more in residual and cumulative traces of abandonment. Hence, in the exhibition, his decision to install just a few works of totemic dimensions beside a huge constellation of smaller industrial photographs, which focus our attention on the essence of the conceptual message that this artist seeks to convey through his

photographic work: the symbolic power of the heap, the pile, accumulated abandonment.

In our own lives, we drown in piles of information, stimuli, materials, waste. What defines our era is not one central, symbolic work, but many superficial ones piled on top of each other. In his *Spheres* trilogy, Peter Sloterdijk compared this state with the form of foam as the material symbol that best defines us. The piles that we accumulate are not even solid; human experience today – by no means existential – disappears as soon as the wave of accumulated foam washes over the banks. This is the ephemeral manifestation of a collapsed reality which, despite everything, always needs the artistic experience in order to be represented and subverted.

Albert Mercadé

